

Jorge Drexler, Judit Neddermann i la cançó

Els dos cantautors omplen d'expressió, història i cançons la primera de les nits del cicle de concerts al Fòrum Romà d'Empúries

Jorge Drexler i Judit Neddermann | Sergi Paramès

Transmetre força, vitalitat i intensitat a través de la tranquil·litat, la senzillesa i el somriure només està a l'abast de l'honestedat i la transparència. I **Judit Neddermann** i **Jorge Drexler**, encara que des de moments en les seves trajectòries molt diferents, en són dos enormes exemples. Des de senzilleses, llenguatges i generacions diferents, els dos cantautors arribaven ahir al Fòrum Romà d'Empúries davant un públic majoritàriament comú que tenia per davant més de tres hores de cançons, paraules i lucidesa.

Tot començava amb **Judit Neddermann**, acompanyada per **Pau** i **Arnau Figueres**, presentant el seu últim *Nua* (Satélite K, 2018), potser el seu treball més musicalment desacomplexat després d'una jove però sòlida trajectòria construïda a còpia de valors, col·lectiu i molta feina. I és que **Neddermann** representa una nova generació de músics que posen de manifest que la combinació entre qualitat, honestedat i èxit és possible, enriquidora i dignificadora del nostre sector. Amb poc més de cinquanta minuts de concert n'hi va haver prou per entendre i conèixer una música que ens mostrava les virtuts i els riscos d'un somriure que no cal veure, que només escoltant ja es pot sentir. Principalment presentant els temes d'aquest últim disc i entre bromes sobre el fet que era la primera vegada que tenia ganes que acabés el seu concert per poder escoltar **Jorge Drexler**, **Neddermann** va acabar amb unes "Mireia" i "Voldria que fossis aquí" que representen a la perfecció la seva combinació de proximitat, dolçor i molta, molta força.

Judit Neddermann. Foto: Sergi Paramès

Després d'una breu pausa es tornaven a apagar els llums del fòrum i una cançó d'**Alfredo Parra**, referent de la música tradicional uruguaiana, donava la benvinguda a un **Jorge Drexler** que definia així un relat i una declaració d'intencions sobre el seu retorn als orígens. Amb el carisma de la seguretat de la trajectòria ben portada, **Drexler** i la seva transversal poesia van oferir dues hores d'un directe on la seva grandesa llueix més que en els seus últims treballs. En un viatge de sonoritats, humor i metàfores i amb el seu singular i captivador llenguatge, el cantautor uruguaia passava d'una cançó a una altra amb emocions contraposades, mostrant tots els vessants de l'alegria i la tristesa i presentant les seves cançons com a fotografies de moments naturalment diferents i contradictoris. Durant tot el concert, que era l'últim d'una gira que va començar a Girona l'octubre passat, la història del Fòrum Romà i la seva connexió amb el present va ser-hi present, com un fil conductor d'un espectacle com **Drexler**, contemporani en el contingut i clàssic en les formes.

Jorge Drexler. Foto: Sergi Paramès

I va arribar el primer dels moments on **Drexler** i **Neddermann** van cantar junts. Va ser a "Salvavidas de hielo", cançó que dona nom al disc on el duet és amb **Natalia Lafourcade**, i entre elogis i des de la complicitat de dues naturaleses properes, els dos cantautors sols van mostrar de nou aquesta particular força de la calma dura i intensa. Més tard, i després de la part més festiva, els dos, amb tots els músics a l'escenari, van tancar el concert amb "Quimera", una cançó que parla sobre escriure cançons. Com la moralina d'un conte, la nit va acabar amb **Jorge Drexler** i **Judit Neddermann** cantant sobre el que porta a escriure i a cantar, convidant a tothom a expressar-se, a buscar la intensitat a dins i a viure com el que transmet la seva música en les seves cançons.

Jorge Drexler i Judit Neddermann. Foto: Sergi Paramès